

grebet: „Fabrikant“, det er kun de, der drive Fabrikvirksomhed som Hovednæring. — Til § 46 har man foreslaaet, at det 2det Stykke af Paragrafen, som er sat ind i Landsbtinget, skulde udgaa. Det gaar ud paa, at den Haandlende, som ikke erklærer sig fallit, naar en aarlig Opgjørelse af Status i de tre sidste Aar har vist en stadig Tilbagegang og en Underbalance i Alt af 30 pCt., skal straffes efter Straffelovens § 263. Udvalget er af den Formening, at det vil være tilstrækkeligt, og at man bør indskrænke sig til i dette Dieblit at knytte den Følge til Undladelsen af at erklære sig fallit, uagtet den aarlige Status er af den omhandlede Bestaendighed, at den Paagjældende derved bliver udelukket fra at opnaa Alfordbeneficiet. — Forslaget til § 49 er kun at betragte som en Tydeliggjørelse. — Forslaget til § 50 gaar ud paa at gjøre det muligt for Eksteretten at tilbagekalde sin Beslutning om Voets Overtagelse til Konkursbehandling, naar Skyldneren selv har begjært det taget under Behandling, men har, forinden Indkaldelse til Kreditorerne har fundet Sted, ser sig i Stand til at oplyse for Eksteretten, at han kan klare sine Kreditorer, og at det altsaa ikke er nødvendigt at gaa til en Fallitbehandling af Massen. Saadanne Tilfælde ville vistnok være meget sjeldne, men der skal dog være forekommet enkelte Exempler paa noget Saadant, og man har derfor ment, at det kunde være hensigtsmæssigt at føie en saadan Bestemmelse til § 50; det er nemlig ikke til Fornøielse eller til Nytte for noget Menneske, at et Vo bliver behandlet som fallit, naar den Mand, der i et Dieblits Angstelse har opgivet sit Vo, godtgjør at kunne klare for sig, og der Ingen er, som gjør Indsigelse imod, at Voet tilbagegives ham. — Forslaget under Nr. 16 om en anden Affattelse af andet Stykke af § 51 er grundet paa, at det mulig kunde føie til en Del Ophold og unødvendig Besværighed, naar der i alle Tilfælde skulde sendes Bud til de paa Stedet boende Fordringshavere; man har ment, at de i de fleste Tilfælde ikke ville forblive uviddende om den Forretning, som omhandles i § 51, og at det derfor er tilstrækkeligt at fastsætte, at de ere berettigede

til at overvære denne Forretning. — Forslaget under Nr. 17 til § 52 om, at „den tredie eller fjerde Dag“ skal ændres til „den tredie eller fjerde Søndag“, er begrundet derpaa, at det, navnlig naar flere Helligdage falde sammen, maaske kunde være forbundet med praktiske Vanskeligheder at faae det Møde, hvormed der er Tale, afholdt netop den tredie eller fjerde Dag. — Forslaget under Nr. 18, hvormed tre senere Forslag i det Bessentlige stemme, gaar ud paa at forandre Bestemmelsen i § 52 om, at den offentlige Besjendtgjørelse skal indrykkes i den almindelige Tidende, som dertil bestemmes ved kongelig Anordning, samt i det stedlige Blad, som ved Besjendtgjørelse fra Justitsministeriet bestemmes til lige Kundgjørelser. Dels har Udvalget ment, at det ikke vilde være rigtigt at lade denne særegne Art af Ekstribesjendtgjørelser blive indrykket muligvis i andre Blade end de Blade, hvori andre Ekstribesjendtgjørelser, navnlig altsaa i Tilfælde af Behandling af Dødsboer, indrykkes, men at det var rigtigt, at det blev de samme Aviser, hvori Indrykkelseerne fandt Sted, dels er Forslaget grundet derpaa, at man forudsætter, at der i en nær Fremtid kan ventes en almindelig Lovordning af Spørgsmaalet om, i hvilke Aviser offentlige Besjendtgjørelser skulle indrykkes, hvorfor man har ment, at det var rigtigt ikke her i denne Lov at foregribe en saadan særlig Ordning af Spørgsmaalet. Som besjendt er der nedsat et Udvalg her i Thinget, hvortil der er henvist ikke mindre end to Lovforslag, der handle om dette Emne, og det har altsaa ligget saare nær for nærværende Udvalg at tænke paa, at man kunde imødesee en saadan almindelig Ordning. — Forslaget under Nr. 19 gaar ud paa at rette en Feil i Citatet, der er indløben i det andet Thing. — Til § 53 er der under Nr. 20 stillet et Forslag, der gaar ud paa, at der skulde kræves de samme Egenskaber for den midlertidige Bestyrer, som Lovforslaget i en senere Paragraf har krævet for Kurator, altsaa, at den midlertidige Bestyrer skulde være en uberygtet, vederhæftig og forretningssyndig Mand og ikke nær beslagtet eller besvøget med Skyldneren, og navnlig et heller maatte staa i Tjenesteforhold til Ekstribes-